

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 października 2021 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI Nsm 405/21 tutejszy Sąd na czas trwania postępowania zezwolił wnioskodawczyni K. A. na zapisanie małoletniej córki N. C., urodzonej (...) do Prywatnej Szkoły Podstawowej nr (...) im. J. B. w W. oraz uczestnictwo małoletniej w zajęciach dodatkowych i zielonej szkole organizowanych przez tę placówkę, przy czym postanowienie to zastępuje zgodę uczestnika M. C., z zastrzeżeniem, że koszty nauki w roku szkolnym 2021/2022 ponosić będzie wyłącznie matka dziecka.

(postanowienie k. 220)

Pismem z dnia 09 grudnia 2021 roku (data nadania pisma w placówce pocztowej) uczestnik postępowania M. C. złożył zażalenie na opisane postanowienie, zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucono:

1. naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c., które miało wpływ na wynik sprawy, poprzez wyprowadzenie z zebranego materiału dowodowego wniosku sprzecznego ze stanem faktycznym sprawy, iż prywatna placówka edukacyjna jest względniejsza dla małoletniej, aniżeli publiczna szkoła podstawowa,
2. naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c., które miało wpływ na wynik sprawy, poprzez wyprowadzenie z zebranego materiału dowodowego wniosku sprzecznego ze stanem faktycznym sprawy, iż stanowisko uczestnika względem wyboru placówki edukacyjnej dla córki umotywowane jest jedynie kwestiami finansowymi,
3. naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c., które miało wpływ na wynik sprawy, poprzez wyprowadzenie z zebranego materiału dowodowego wniosku sprzecznego ze stanem faktycznym sprawy, iż dobro dziecka przemawia za przychyleniem się do wniosku matki małoletniej,
4. naruszenie art. 97 § 2 k.r.o. które miało wpływ na wynik sprawy, poprzez zawarcie w orzeczeniu o istotnych sprawach dziecka rozstrzygnięcia dot. kwestii ściśle alimentacyjnych,
5. naruszenie art. 738 k.p.c., które miało wpływ na wynik sprawy, poprzez rozpoznanie wniosku matki o udzielenie zabezpieczenia poza jego granicami – we wniosku o udzielenie zabezpieczenia roszczenia wnioskodawczyni nie wносиła o ustalenie, który z rodziców ponosił będzie koszty związane z edukacją dziecka w placówce prywatnej,
6. naruszenie art. 730 § 1 k.p.c., które miało wpływ na wynik sprawy, poprzez uznanie, iż wnioskodawczyni uprawdopodobniła interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia, tj. iż zagrożone jest dobro dziecka, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie,
7. naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c., które miało wpływ na wynik sprawy, poprzez wyprowadzenie z zebranego materiału dowodowego wniosku sprzecznego ze stanem faktycznym sprawy, iż rzekomo „zgodne z dobrem N. będzie jak najszybsze rozpoczęcie przez nią nauki w szkole prywatnej”.

W związku z powyższym, wniesiono o:

zmianę postanowienia wydanego przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie, VI Wydział Rodzinny i Nieletnich dnia 22.10.2021 roku, sygn. akt: VI Nsm 405/21 poprzez ustalenie, iż na czas trwania postępowania małoletnia córka Stron, N. C. uczęszczać będzie do klasy pierwszej w Szkole Podstawowej nr (...) im. Mani D., ul. (...), (...)-(...) W. oraz uczestniczyć w zajęciach dodatkowych i zielonej szkole organizowanej przez tę placówkę.

(zażalenie k. 282-287)

Pismem z dnia 28 stycznia 2022 roku (data na prezentacie Biura Podawczego) wnioskodawczyni K. A. wniosła o oddalenie zażalenia jako bezzasadnego.

(pismo k. 321-322v)

W dniu 07 lutego 2022 roku (data na prezentacie Biura Podawczego) uczestnik postępowania złożył replikę odpowiedzi na zażalenia podtrzymując zażalenie w całości.

Sąd Rejonowy rozpoznając zażalenie zważył, co następuje:

Zażalenie uczestnika postępowania jest zasadne w zakresie w jakim zmierzało do zmiany zaskarżonego postanowienia poprzez oddalenie wniosku o zabezpieczenie.

Sąd I instancji wydając zaskarżone dał w całości wiarę twierdzeniom wnioskodawczyni w zakresie warunków w szkole im. J. B. oraz możliwości majątkowych do opłacania szkoły prywatnej. Sąd uznał, że kameralna, prywatna placówka oferująca bogatą ofertę edukacyjną będzie względniejsza dla małoletniej N. aniżeli publiczna szkoła podstawowa., zaś sprzeciw uczestnika postępowania w zakresie wyboru dla małoletniej szkoły prywatnej podyktowany był w znacznej mierze kwestiami finansowymi.

Tymczasem w ocenie Sądu w składzie rozpoznającym zażalenie, materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania nie dawał podstaw do dokonania takich ustaleń.

Odnosząc się n do zarzutów naruszenia przez Sąd i instancji art. 233 § 1 k.p.c., w pierwszej kolejności zauważyć należy, że skuteczne postawienie tego zarzutu wymaga nie polemiki, lecz wskazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonania oceny dowodów według własnego przekonania. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (wyrok SA w Warszawie z dn. 25 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa 432/13).

Mając na uwadze powyższe, zgodzić należy się z uczestnikiem postępowania, że Sąd I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie wyłącznie na twierdzeniach strony wnioskującej, nie odnosząc się w zasadzie do kwestii zgłaszanych przez uczestnika postępowania, zaś ocena materiału dowodowego nie została dokonana zgodnie z wskazaniami doświadczenia życiowego oraz równowagi stron. Są oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zaświadczenia, które miałyby sporządzić wychowawczyni dziecka, w zakresie warunków panujących w szkole państwowej i przystosowania małoletniej do funkcjonowania w takiej placówce. Materiał dowody zgromadzony w toku postępowania wskazywał jednakże, że w klasie małoletniej w szkole państwowej było 21 osób, co nie stanowi znaczącej różnicy w odniesieniu do szkoły prywatnej. Uczestnik postępowania podnosił liczne, pozafinansowe argumenty przemawiające za zasadnością kontynuowania nauki przez córkę w szkole państwowej min. fakt, że małoletnia zaaklimatyzowała się w szkole państwowej i posiadała tam grono przyjaciół, z którymi ze względu na bliskość miejsc zamieszkania, mogłaby utrzymywać relacje towarzyskie poza szkołą. Okoliczności te zostały w zasadzie pominięte przez Sąd Rejonowy. Całkowicie pominięta została przez Sąd I instancji także deklaracja uczestnika co do chęci zwiększenia jego udziału w opiece nad małoletnią w związku z nauką zmianową w szkole publicznej. Kwestia ta winna być rozważona w aspekcie ryzyka dążenia wnioskodawczyni do ograniczenia roli ojca w życiu małoletniej, co z kolei jest bezsprzecznie niezgodne z dobrem dziecka.

Nadto Sąd rozpoznający zażalenie uznał za trafiony zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 97 § 2 k.r.o., poprzez orzeczenie w postępowaniu nieprocesowym – z zakresu władzy rodzicielskiej o kwestii majątkowej – alimentacyjnej. Sąd opiekuńczy nie jest bowiem uprawniony do ustalenia kwestii ponoszenia kosztów utrzymania małoletniego. Jedynie w toku postępowania o alimenty Sąd ustala katalog usprawiedliwionych kosztów utrzymania uprawnionego oraz rozstrzyga które udział zobowiązanego alimentacyjnie w tych kosztach. Zasadnie wskazał skarżący na utrwalony w tym zakresie pogląd doktryny, wyrażony min. w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1985 roku, sygn. akt III CZP 26/85. Także za trafiony należało uznać zarzut naruszenia przez Sąd art. 738 k.p.c., poprzez rozpoznanie wniosku o zabezpieczenie poza jego granicami tj. ze wskazaniem kto jest obowiązany ponosić koszty czesnego w szkole prywatnej.

Ostatecznie Sąd rozpoznający zażalenia podzielił pogląd skarżącego, że Sąd i instancji naruszył art. 730¹ § 1 k.p.c., i błędnie ustalił, że wnioskodawczyni wykazała interes prawny w udzielnie zabezpieczenia. Sąd w niniejszym składzie także uważa, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do wydania w sprawie orzeczenia. Na marginesie należy wskazać, że zgodnie z art. 578 § 1 k.p.c., postanowienia sądu opiekuńczego są skuteczne i wykonalne z chwilą ich ogłoszenia, a gdy ogłoszenia nie było, z chwilą ich wydania. Z uwagi na rozpoznanie wniosku o zabezpieczenie w dniu wydania orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie upadł interes prawny wnioskującej o wydanie w sprawie orzeczenia.

Powyższe okoliczności skutkowały koniecznością zmiany zaskarżonego postanowienia. Z uwagi na okoliczność, że zgodnie z art. 386 § 1 k.p.c., w zw. z art. 397 § 3 k.p.c., q razie uwzględnienia zażalenia sąd drugiej instancji zmienia zaskarżony wyrok i orzeka co do istoty sprawy, Sąd oddalił wniosek o zabezpieczenie, jako nieuprawdopodobniony.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji postanowienia, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

sędzia Maciej Wisz

ZARZĄDZENIE

Uzasadnienie doręczyć, zgodnie z wnioskiem.

sędzia Maciej Wisz